

skulde man antage, at det kun gælder den, der i positive, klare Udtryk forlanger, at en eller anden skal bedrive Utugt med ham eller hende, altsaa siger: „Vil du bedrive Utugt med mig“, eller lignende. Det er noget, som saa godt som aldrig vil forekomme. Hvis Loven skal opfattes paa den Maade, tror jeg ikke, der er nogen synderlig stor Betyggelse derved. Noget anderledes stiller det sig naturligvis, naar man gaar ind paa en videre Fortolkning. Jeg har hørt den Opfattelse gjort gældende, at det at have sine Vinduer til Stadighed stærkt oplyste maa aldeles sikkert betegnes som en utvetydig Opfordring til Utugt, eller at det, at en Kvinde gaar i et paaafaldende Kostume, rød Hat med grønne Fjer, skulde betragtes som utvetydig Opfordring til Utugt. Ja, hvis man valgte den Vej, vilde man naturligvis kunne komme en hel Del længere. Saa vilde man paa mange Punkter kunne komme disse Kvinder til Liys, men man vilde rigtignok ogsaa paa andre Punkter kunne komme til at skabe ret vanskelige Tilstande. Men selv om man gaar aldrig saa vidt, selv om man ved de mest haartrukne Fortolkninger trækker alt, hvad man kan trække, ind under „utvetydig Opfordring til Utugt“, bliver der dog mange Bestemmelser i det nugældende Regulativ tilbage, som det vilde være i allerhøjeste Grad betænkeligt — ja, jeg kan gaa videre og sige, i høj Grad skæbnesvangert at afskaffe. Jeg skal kun give et ganske kort Udtog af dem. Den højtærede Justitsminister har jo allerede temmelig vidtløftig omtalt denne Sag. Jeg skal f. Eks. nævne den Bestemmelse, at disse Kvinder ikke maa vise sig i en usømmelig eller opsigtvækkende Dragt — ja, Ordet „usømmelig“ er for saa vidt overflødig her, som det Forhold vil kunne rammes paa anden Maade, men „opsigtvækkende Dragt“ kunde maaske nok trækkes ind under Begrebet „utvetydig Opfordring til Utugt“. Der tales endvidere om „at lokke eller følge efter nogen, tiltale eller kalde paa nogen“, og det vil dog være tvivlsomt, om det kan falde ind derunder. Det samme gælder ogsaa om det „at vise sig i Vinduerne“, men at indtage andre Pladser i Theatre og andre offentlige Forlystelsessteder, end Politiet tillader, „at være siddende Gæster paa Restauranter eller andre Bærtningsteder“, kan dog virkelig ikke siges at være nogen utvetydig Opfordring til Utugt. Dernæst er der de særdeles vigtige Bestemmelser, som indskrænke Valget af Bopæl for disse Kvinder. Tager man dem bort, tror jeg rigtignok, at man vil

komme til rent umulige Tilstande. En æret Taler har i Gaar ganske kort og varmt udtalt sin Glæde over det Forslag, som han selv har været med til at stille, og saa vidt jeg kunde høre, var hans Hovedgrund dertil den, at han mente, at det vilde herefter tage megen Forargelse bort, og Folk fra Landet vilde med større Rosende deres Sønner til Byen. Jeg tvivler nu paa, at den ærede Taler vilde kunne fastholde det Standpunkt, hvis han fik at se, hvilke Tilstande der vilde kunne fremkaldes, dersom dette Forslag blev vedtaget, hvis det da ikke bliver ændret. Thi der vil derefter ikke være noget i Vejen for, at der over for enhver Kaserne i umiddelbar Nærhed af den opføres en Prostitutionskaserne, som Soldaterne, netop fordi Vejen er saa overordentlig kort, vil have en meget stor Fristelse til at besøge. Vi have alle været glade over, at det er lykkedes at fjerne det Bordel, som fandtes i umiddelbar Nærhed af Garderkasernen, og at man saaledes nu kunde sige, at der ikke i Kasernes umiddelbare Nærhed fandtes et saadant Hus. Der er ikke nogen Tvivl om, at Soldaterne høre til de unge Mennesker, som ere mest udsatte for Fristelse i den Retning, idet de ved den pludselige Overgang fra Landlivet se sig Ansigt til Ansigt med den Tilstand i de store Byer, som Bybeboerne ere voksede op i fra Barn af, og som de derfor blive noget mindre afficerede af, netop fordi de gradvis ere blevne bekendte dermed. Jeg tror ikke, at den ærede Medforslagsstiller vilde blive synderlig glad, naar han ser et saadant Etablisement rejst op ad Kaserne. Det vil ligeledes kunne finde Sted ved Skoler og Kirker, hvad der ikke vil tage sig videre godt ud. Alt det vil kunne ske, der vil ikke være Spor af Hindring derfor, saa snart det foreliggende Forslag bliver vedtaget. Det kan heller ikke nægtes, at Husejerne og Husbeboerne ville kunne blive forbitrede og forbitrede med Rette, naar de i deres umiddelbare Nærhed, i samme Hus eller i Nabohuset, se saadanne Kvinder indlogere sig og se dem give en saadan Forargelse, som de ville komme til at give, selv om de iagttagte alle de Bestemmelser, som gælde for dem som for alle andre Mænd og Kvinder, vedrørende deres Forhold paa offentlig Gade. Jeg tror, det vil give Anledning til en ret betydelig Forrykkelse af Ejendomsværdierne, naar vi nu lige paa en Gang saa en saadan Kaserne blive rejst i Byens fine Kvarterer eller et Hus udlejet til saadan Benyttelse. Der er ingen Tvivl om, at der